POKROK ZÁPADU.

Vychází každý čtvrtek.

Redaktor a vydavatel: Jan Rosický.

PŘEDPLATNÉ

[illegible]

OHLÁŠKY

[illegible]

Všechny dopisy adresujte jednoduše:

Pokrok Západu,

Omaha, Neb.

Tiskárna nalezá se v č. 916 Farnam ul.

Entered at the Post Office at Omaha, Neb. as Second Class Matter.

Omaha, Neb. 21. září 1882.

M. K. Turner za poslance do kongresu.

Poprvé v dějinách Nebrasky kandiduje pro úřad poslance do kongresu muž lidu, který již nejen slovy, nýbrž skutky dokázal, že pochopuje důležitost doby nynější a potřebu, aby přehmaty dráh byly obmezeny. Jak minule jsme již oznámili, stala se v republikánské straně v třetím okresu poslaneckém roztržka. Delegáté drahám zaprodaní postavili co svého kandidáta pověstného Valentina, delegáté občanstvo zastupující navrhnuli M. K. Turnera. Ovšem že i demokraté kandidáta postaví, tak že budou v okrsku tom tři kandidáté. Však zkušenost z minulých roků poučuje nás, že demokratický kandidát bude též nepochybně pod vlivem dráh a proto všem občanům upřímně smýšlejícím, o blaho a prospěch svůj i celé země dbajícím, nezbývá jen jedna cesta, hlasovati pro M. K. Turnera, uznaného kandidáta lidu a odpůrce dráh.

Turner narodil se v Cadiz, Ohio dne 23 června 1838 a jest tedy 44 roků stár. V mládí svém nabyl obyčejného školního vzdělání, co hoch pak pracoval do 16 roku stáří v obchodu, až nastřádal si tolik, že mohl pokusiti se o nabytí vyššího vzdělání. Studoval pak na Franklin a Antioch ústavech, načež věnoval se učitelství. Roku 1863 vstoupil do armády, v které do konce války setrval a r. 1870 přesídlil se do Columbus, Nebraska, kde založil a dosud rediguje časopis *Journal*, při čemž hledí si hospodářství, maje velkou farmu 3 míle od města, kterou sám spravuje. V časopise svém hájí horlivě právo lidu proti útiskům monopolu a že smýšlí tak jak píše, o tom podal důkazu v minulé legislatuře. Byl totiž před 2 roky zvolen do zákonodárství co senator za okresy Platte a Colfax, ač oba okresy jsou demokratické většinou 200 až 300, on však ovšem ucházel se o senatorství co republikán. To svědčí o jeho oblibenosti tam, kde nejlépe jest znám. Jeho jednání v legislatuře jest nejlepší zárukou pro budoucnost. Ve všech otázkách mluvil horlil a hlasoval pro právo a pravdu. Byl proti tomu, aby náměstku guvernéra, patrnému náhončímu dráh, svěřeno bylo sestavení komisí; on zastával se sestavení zvláštní komise železniční k upravení dopravy po drahách; on horlil pro zákon, kterým by drahám zamezeno bylo nespravedlivé nadržování s jedné neb útisk se strany druhé; on hlasoval pro zákon na snížení dopravného; on hlasoval proti povolení peněz na stavbu kapitolu a v zvláštním zasedání, hlasoval pro pokárání Carnese pro jeho prostřednictví v pokusu uplacení poslance Robertse. Slovem, vždy a všude pozvedal hlasu svého v zájmu lidu a proti veškeré korupci, všemu darebáctví. Ač, co se týče volby poslance do kongresu, nepadá otázka temperenčnictví na váhu, přece nemůžeme pominouti mlčením, že nehlasoval ani pro zákon Slocumův, nynější zákon o license, tak že i v té otázce jest jistým a spolehlivým.

A kdo že jest jeho soupeřem? Valentine, ten samý Valentine, který za svého 4letého účinkování v kongresu ani jednou neotevřel úst svých k řeči; ten samý Valentine, který tam hlasoval pro každý švindl, každé zlodějství; který tam odporoval každému zákonu na úlevu poplatnictva a obmezení monopolů; který dobře věděl, že U. P. dráha držíc části pozemkový, neplatí z pozemků svých žádné daně a ostatní musí celou tíži daní nésti, ale nepokusil se nijakým způsobem o ulehčení břímě toho; který navrhoval, aby tak zvaný dodatečný poslanec, Majors, který činil nárok na místo poslanecké na základě sfalšovaného počtu obyvatelstva pomocí přítele Valentinova Schwenka, obdržel plat se mnohý jako i tento kongres; který vymohl podvodnou pensi pro paní J. N. Selah, dosvědčiv, že manžel její ji neživí a neživil v době kdy syn její zemřel, před 18 roky, ač rodinu tu znal sotva 10—12 roků a ač manžel dosud jest živ a pracuje; který v soukromém životě jednal tak podvodně, jako v životě veřejném; který nynějšího okr. pokladníka v Omaha, Rushe, v spiknutí s bratrem svým o homestead připraviti se pokoušel; který vylákal na osadníku George W. Suttenovi a Dodge Co. pár koní, vůz a řezení, nechaje mu zajmouti železniční pozemek a zavázav se, že mu patent od vlády naň dobyde neb 250 dol. v náhradu za koně a vůz vrátí, což však neučinil. Však k vypočítávání hříchů jeho najednou nestačily by sloupce listu našeho. Pojednávali jsme o nich čas od času a Valentine a jeho činy nejsou proto našim čtenářům neznámy. Znajíce naše české voliče, že snaží se jen to co pravého činiti, doufáme, že ve volbě příští ani jediný z nich, bydlící v okrsku třetím (totiž v Dodge, Colfax, Howard, Valley, Holt, Knox a ostatních severních okresích) nedá hlasu Valentinovi, nýbrž hlasovati bude pro Turnera. Turner budiž heslem každému, kdo poctivě smýšlí, komu jde o obmezení dráh a prospěch osobní i všeobecný.

Rozklad a kristalisace stran.

II.

Proč se otázka celní nehodí za hlavní basis národní strany.

Za administrace pres. Jacksona vyvstal — jak známo — tuhý spor v kongresu, a v národě, ohledně cla, an jedna část si právě tak ostře a příkře žádala *obchod svobodný* jako druhá *clo ochranné*; státy známé co "severní" držely se posledníjšího, kdežto státy jižní se domáhaly jeho zrušení — a konečně došlo to tak dalece, že se jižní Karolina prohlásila za tou příčinou "z unie za vystouplou." Byla však na to rázným vystoupením se strany vlády washingtonské přinucena k poslušnosti a president Jackson hned na to psal v jednom svém dopise na jistého přítele svého v Georgii následující pamětný výrok: *Otázka celní byla tentokráte jenom* **záminkou** *Jižní Karoliny, aby mohla z Unie vystoupit, a příští záminkou bude k tomu samému cíli* **otroctví.** A skutečně se to stalo. "Záminka otroctví" byla sice Lincolnem zrovna tak udušena, jako dříve záminka celní Jacksonem, ale přece je z toho vidět, že clo je velmi schopno vzbuzovati spory "sekcionální," to jest takové, kdež jedna část země by byla zrovna tak příkře na odpor jistým zákonům celním, jako by jiná si jich přála. Nebezpečenství to jest tím větší, čím jest tato země rozsáhlejší a ve svých vlastnostech klimatických a přírodních rozdílnější. Co by toho tedy aneb aspoň mohlo býti následkem, když by si strana jistá vzala zrovna ten zástoj za svůj hlavní, tak žeby na straně druhé vyvolala zase právě tak horlivou stranu jeho odpůrců? Zajisté nic jiného, nežli žeby se tyto protivy zájmů čím dále tím více kristalisovaly, žeby se tím mezi oběma těmito živly národa a částěmi země trhlina ustavičně zvelčovala, až by snad zase vypukla nebezpečná, aneb do konce i osudná roztržka. Čím se tyto dvě protivy zájmové budou kdy příkřeji naproti sobě stavět; čím více se ten zástoj bude vylučovati ze směsice ostatních a staviti za charakterický ráz národních stran, tím horší a horší to bude muset míti následky, a protož jest lépe, když zůstává tato otázka celní v pozadí, tak aby ji toliko *kongres* řídil dle vyvstávajících potřeb a na základě ustavičných kompromisů, kdež by representanti všech zásad mohli vystupovati právě tak dobře pro jednu její stránku jako pro druhou.

A když se to dobře promyšlí, vždyť toho ani tak dalece není třeba, aby se otázka cla stávala hlavním bodem zápolení stran národních. Co je na tom — u př. — když republikánská strana v Nebrasce, Iowě, Minnesotě a t. d. si zvolí do kongresu členy s názory pro svobodný dovoz a nebo pro zmírnění cla na jistou výši a státy New York, Pennsylvanie a jiné průmyslové zase poslance názorů právě opačných? Oba ty různé živly mohou u všech všech jiných dobře pracovati pospolu na všech jiných otázkách, což platí zrovna tak dobře o representantech stran jiných, zač by se tím organismus musela bořiti. Povaha cla jest taková, že se výška jeho ustavičně musí měniti dle povstavajících okolností v ostatním světě, clo pravidlující pouze naše poměry obchodní s cizinou a nemůže tudíž býti nikdy hlavním praporem a znakem národních stran v republice, protože to rozhoduje velmi mnoho libovůle mocností cizích a vliv národohospodářských poměrů takových národů, jenž od nás jsou zcela neodvislé. Byla by to možné aby se strana "svobodného dovozu" ihned u nás prodělala ve stranu prohibitivního cla, když by se buďto anglické poměry, aneb anglické zájmy, náhle změnily, tak žeby toto bylo nákoma národa buďto prospěšným a nebo nutným? Poměry vzájemné jednotlivých velmocí ostatního světa se ustavičně mění, čímž zase právě tak jsou změňovány k nim poměry naše vlastní, a tu se nikdy nenechá na dlouho předvídati užitečnost obchodních smluv a poměrů; protož také nemůže nikdy být v tom ohledu stavěn žádný nezvratný princip celní. Běh doby vyvolává změny ve všech národech a protož musí míti také vláda každého národa vždy dosti pružné schopnosti, aby dle takových změn mohla zájmy svých občanů chrániti. Svažme ji ale utvořením výhradně celních stran ruce, tak že by bylo možno vždycky jenom za dlouhou řadu let z národa jinou representaci vytáhnouti, kteráž by se hodila k takovým okolnostem změněným — a budeme míti hnedle mnoho k litování. —

Všechno to, co jsem tuto pověděl, týká se ovšem jenom toho, jak dalece má clo souvislost *se stranami*, při čemž neběřu žádný ohled na otázku, zdali nám zde v Americe nyní je prospěšnějším clo vyšší neb nižší, aneb dokonce žádné. To jest jiná otázka, a já mám za to, že se nenechá nikdy tak rozluštiti, aby to uspokojilo všechny krajiny celé tak rozsáhlé země, jako jsou Spoj. Státy. Nechme však tuto otázku ohledně škodnosti a nebo užitečnosti cla docela stranou a podívejme se k tomu prozatímně jenom tak dalece, pokud se to týče schopnosti toho zástoje státi se jakýmsi základním kamenem ku sestavení velké politické strany národní.

Vláda ústřední Spoj. Sttáů, to jest kongres, výkonná moc a soudní odbor, stojí sama pro sebe co neodvislá stvůra, totiž aspoň tak dalece neodvislá, pokud ji to neobmezují volby — a hledáme-li v ústavě články o povinnostích té vlády, tedy že jsou rozmanité; když ale pátráme v té samé ústavě naproti tomu po tom, odkud tato vláda má čerpat své prostředky, kterýmiž by se mohla pro plnění oněch povinností svých držet, shledáme že má jenom jediný pramen, totiž článek 1. odd. 8. ad. 1.), kdež se praví, že kongres má moc ukládati daně, cla a poplatky, jakož i ty samé vymáhati; ale hned na to se v samém tom článečku dokládá: "ale tato cla, tyto daně a poplatky — vládou spolkovou rozpisované, *mají býti po celých Spoj. Státě stejné.* Kongres tedy nemůže vypsati žádnou daň dle okolností místních tak aby v Kentucky bral jistou daň z tabáku a kořalky, v Louisianě z cukru, v Pennsylvanii ze železa, uhlí a oleje a v Nebrasce z kukuřice, an jedno se pěstuje zde a jiné onde; kongres ten může vypsati daň pouze takovou, kterouž může jedním a tím samým zákonem vybírat zrovna tak dobře v New Yorku, jako v Kalifornii, u Golfu jako v Minnesotě. Než nevyzírá tu z toho, že to jest velmi těžkou záhadou nějakou daň takovou vymyslit, aby se každému hodila a aby každého stejně tížila bez ohledu na krajinu jeho, obydlí a na druh jeho výživy? *Nač* má se tato spolková daň vůbec uvrhovat, an přece být musí? Má se uvrhnout, aby potřetila každého stejně, snad na *hlavu* obyvatele? Věnujte tomu chvíli uvahy a hnedle poznáte, že to nejde a že by se to ani nedalo provádět — a tu stojíme zrovna před takovým problemem, jako při cla, an však žádná daň nemůže býti tak rozvržena, při okolnostech stávajících, aby při vyhovování možnostem ve státu nebo nemožnost jednom nabyla útiskem a nesprávedlnosti v jiném. Pro tak velikou zem, v kteréž v každém ohledu panují velice různé poměry, je to skoro nemožno vypsati jedinou zákonem všeobecné platnou daň, aby se někde na ní nelehalo — a přece někde něco takového býti musí, an vládě národní není otevřen žádný jiný pramen!

Až dopsud se to zkoušelo jenom na málo způsobů; příjmy spolkové vlády plynuly hlavně jenom ze cla, z daně na výrobu lihu, z daně bankovní, ze [illegible] a jiných takových maličkostí, což vše ale neznamenalo mnoho, an hlavní díl plynul vždy jenom z dovozného cla. Když taty toto clo zrušíme, kam poukážeme tu naši vládu ústřední aby si zhodila pro své potřebné fondy? Věru bych tomu byl povděčen, kdyby mně někdo poukázal na nějaký ten "vnitřní" pramen daně spolkové, kterýž by byl předně dostatečným, a za druhé spolehlivějším a schopnějším nežli jest clo!

Jestli žeby tudíž v tomto ohledu skutečně mělo býti tak velmi nalehavých potřeb jakési reformy, proč by tomu nemělo předcházeti to nějaké opatření, zda by se vládě ústřední její potřebné příjmy zabezpečovaly? Proč se dříve, u př. všechny povolené výdaje spolkové vlády hned při povolení nerozvrhujou dle jistých pravidel na jednotlivé státy celou příslušnou sumou, tak aby si pak tuto svoji povinnost legislatura mohla rozvrhnouti na jednotlivé okresy a nebo občany dle svého zvláštního způsobu a uznání na základech okolností? Co by tu pak bylo do toho občanům Illinoisu, jak si v Kentucky svoji povinnou část na vládu spolkovou skládají, zdali dle gallonů whisky anebo dle něčeho jiného tam všeobecného, co jinde náleží mezi zvláštnosti. Co by bylo do toho občanu v Kansasu, zdáli se daň tato v Chicago platí dle fabričního komínu a nebo dle šířky nohavic? Jen když by každý stát svoji částku odvedl, to *jak ji sebral* by bylo jeho věcí a vláda spolková by pak mohla i bez cla se obcházet; dokud není ustanoveno to, aneb něco podobného, bude asi velmi těžko clo snížit.

A protož myslím, že se i z této příčiny otázka celní nehodí za základ nové národní strany.

Právo menšiny.

Když as před 30 roky republikánská strana povstala, opírala se vší mocí proti tak zvané "svrchovanosti lidu", kteréžto zásady Stephen Douglas se zastával a kteráž čelila k tomu, že v každém území Soustátí "většina lidu" má právo zaváděti otroctví. Vším právem považovala republikánská strana zásadu tuto za ohavné převrácení a překroucení pojmu o vládě národa. Právem tvrdila, že nahodilá většina obyvatelstva jisté země *nemá* práva prohřešiti se na svobodě menšiny, nýbrž že menšina má práva, které většina nesmí ničiti neb jich se dotknouti.

Když republikánská strana započala svůj zápas proti ztřeštěné nadutosti otrokářů, musela z počátku těžce zkoušeti s předsudkem jenž na severu proti černochům panujícím. S úsměškem nazývali je "černošskou stranou" neb "černými republikány". Posledníjší název tak vytrvale jim přikládán, že jednou Augsb. Allg. Ztg., když republikánský mayor v jednom velkém americkém městě (jestli se pamatujem dobře, v Pittsburghu) s opravdovostí čtenářům svým sdělila, že černoch poprvé v úřad mayora zvolen byl. Tak zevrubně bylo mezi otrokáři veřejné mínění porušeno, že již pouhé podezření příznivého účastenství neb soucitu s černochy postačilo, aby takový byl "znamenán". Co bylo platno republikánům ujišťování, že jim jedná pouze o všeobecnou osobní svobodu a spravedlnost? V očích sprosté, fanatické lůzy byli a zůstali jednoduše "zbožňovateli černochů". Místo všech odpovědí na důvody republikány uváděné, postačila otázka v tonu nevyrovnatelné ošklivosti pronášená: "Chtěl by jsi zasnoubiti dcera svou černochu?" Načež ovšem musí slabí, "mírní" republikáné se zapřísahali, že tak hrozná myšlenka jim ani ve snu nenapadla.

Položme nyní na místo "nigra" z r. 1854 lihovarníka, sládka neb hostinského z roku 1882 a máme nyní obraz podobný onomu. Jen že úlohy jsou vyměněny. Neboť tentokráte jest to republikánská strana v Kansas, Iowa, Ohio, Indiana, Michigan, kteráž pro onu Douglasem prvně vymyšlenou potvornost, "svrchovanost lidu" horlí. Ona tvrdí, že většina "lidu" *[illegible]* práva má ničiti co chce, majetek, výživu a osobní svobodu menšiny dle libovůle ničiti. Pro pohlavárské lotry druhu St. Johna jest to tak nezvratným článkem víry, že každého kdo o tom pochybuje za buřiče a zlotřilce prohlašují. Avšak i umírnění vodnáři druhu zdejšího *Evening Journal* soudí: "Což může býti pravějšího, přirozenějšího, jednoduššího a spravedlivějšího, než aby otázka zdali kořalka, víno a pivo kotoveny a prodávány býti smí, předložena byla lidu k odhlasování?" A tak jako před 30 roky demokraté republikány vinili, že jsou stranou nigrů, tak nyní republikánští vodnáři nazývají obrance osobní svobody "stranou salonářů." — Každému kdo řekne slovo ve prospěch práva majetnického a práva osobního, křičí se vstříc: "Ty též stojíš v šiku salonářů, jedná se ti o svobodnou kořalku! My ale jsme stranou mravnosti a veřejného pořádku a nebudeme trpěti, aby salonáři nad námi panovali, atd."

Republikánská strana nenechala se té doby v boji proti Douglasově svrchovanosti lidu másti předhůzkou, že sestává ze zbožňovatelů nigrů; — tak nesmí se odpůrci St. Johnovy "svrchovanosti lidu" nechat másti tím, že jsou stranou salonářů.

Proti čemu bojují, jest skrucování nadvlády lidu v despotického netvora, který přirozené práva osoby a majetku ničí a rozšlapuje. Co tvrdí, jest, že většina lidu má právě tak málo práva majetek a výživu statisíců lidí ničiti, jako z lidí otroky činiti. Oni zavrhují rozhodně náhled, že jest pravé a nestranné, předložiti lidu k odhlasování otázku, zdali veškeré opojné nápoje mají být zapovězeny. Oni by považovali za právě tak spravedlivé a nestranné, aby se lidu předložila k odhlasování otázka, zdali všechny časopisy mají potlačeny, an mnohé z nich jsou školou zločinu; aby všechny nedělní nedělní školy byly zakázány, proto že z nich nesčetní pobožní darebáci, kasovní zloději a podvodníci vycházejí; aby rození dítek na dvě obmezeno bylo; aby každý otec nechal své dítky, křtíti a těm podobné. Tyto a podobné otázky leží tak mimo kruh práva obecného o nich hlasování, jako otázka, zdali by zde na místo vlády republikánské měla zavedena býti monarchická.

Většina žádnými ohledy na svobodu a přirozená práva menšiny neobmezená, není vládou lidu v tom smyslu, jak se pojmu tomu obecně vyrozumívá. Ona také není republikánskou formou vládní, nýbrž pouhou drzou vládou násilí. Jestli že menšina poblázněnou většinou jako stádem bůvolů přes ni se ženoucích pošlapána jest, a neb jestli tlačena jest železnou patou cara Ivana: — jaký jest to rozdíl pro oběti tyranie? V jednom jako druhém případu jest to brutalní násilná vůle panujícího, který bez ohledu na rozumové neb právní důvody ovládnutým železnou nutnost ukládá. "Stat pro ratione voluntas", totiž, na místě důvodů platí má vůle, to jest výrokem despoty a takovým despotem chtí zastanci prohibice učiniti většinu lidu.

Moc ovšem je nad právo, ale proto ještě není právem. — Angloamerikáné jsou hrdi svými "revolučními otci", svými předky, kteří násilně svrhnuli jho "nesnesitelného tyranství" krále britického. Ale to tyranství, které nyní jménem vůle většiny milionům občanů vnuceno býti má, jest mnohem nestydatější, drzejší a násilnější, než ono, které Anglicko na svých koloniích páchalo. Jemu každým způsobem odporovati jest tak záslužné, jako byl odpor proti tyranskému panství Anglicka.

Ills. Staatsz.

Čtenářům románu.

Nepozorností korektora [illegible] v románu Poslední Táborita v minulém čísle chyba v pořadí stránek. [illegible]

Listárna.

DO NIOBRARA. — Pro ku-kláry, kteří tvář neb jméno své před poctivými lidmi skrývají, nemáme odpovědi.

Novinky z New Yorku.

(od našeho vlastního dopisovatele.)

Dne 14. září 1882.

Zdejší noviny přeplněny jsou politickými zprávami a kalkulacemi, které kdyby člověk chtěl přečíst, musel by nevyhnutelně přijíti o rozum. [illegible] Cornell. [illegible] Herald. [illegible]

Možno-li spolehnouti se na časopisy, chýlí se většina venkovských republikánů k Wadsworthovi, ale v New Yorku, soudě dle veřejných primerních voleb, má Cornell více přívrženců. Většina delegátů do státní konvence dostala instrukce hlasovati pro nominaci Cornellovu. Ostatním ponecháno bylo na vůli hlasovati dle vlastního uznání, ale z jejich výroků jde na jevo že sympatisují s Cornellem.

— Vzácné divadlo poskytoval průvod dělnických jednot pořádaný 5. t. m. Mezi 20 a 25.000 dělníky nalezalo se v průvodu. Policie která za dřívějších dob počínala si proti dělníkům surově, tentokráte dala si na sobě záležet, vždyť neměla co dělat s hlasovacím dobytkem na nějž když učinil svou povinnost, odevzdal totiž svůj lístek — netřeba více ohled bráti, nýbrž s uvědomělým dělnictvem, které pochopilo své třídní postavení, poznalo své přátele a nepřátele a dle toho chce se pro budoucnost zachovati.

— Poněvadž jsou důležité volby přede dveřmi, tu se v mnohém zatvrzelém hříšníku probuzují svědomí, v jiném zase strach před rozhněvaným lidem. Jedním z těchto je pennsylvanská železniční společnost, která systematickým uplácením sněmu v New Jersey dokázala to, že neplatí takořka žádné daně, čímž přivedla velká průmyslová města, v nichž vlastní čtvrtinu až třetinu veškerého majetku, téměř na mizinu. Nyní se ale chce dát na pokání; zdali ze strachu nebo následkem výčitek svědomí, těžko říci. Před týdnem dostavil se zástupce jmenovaného monopolu před berní komisi v Trentonu (hlavním městě státu) a oznámil, že společnost jeho chová pro Jersey City ty nejvřelejší sympatie a že zájmy jeho považuje za své vlastní a na důkaz toho že se uvoluje platiti městu mimo povinovaných daní ještě dalších $30,000 co dobrovolný dar. Společnost činí to pouze z právního citu a uznalosti, ač město nemá pražádné zákonem uznané právo na ty peníze. — Ovšem, poněvadž pennsylvanská společnost sama předpisovala zákony státu New Jersey. Ostatně nedůvěřiví lidé nechtějí věřit ve šlechetné pohnutky toho daru ale tvrdí, že se za ním skrývá něco jiného.

— Ne sice peněžitý ale rovněž podezřelý dar dostala paní Reardonová ze 16. ulice. Provázela svou přítelkyni do policejního soudu, aby se za jednoho mladíka přimluvily. Posadila se tam na lavici a čekaly až přijde na ně řada. Za chvíli přisedla si k nim elegantní smutečně přistrojená dáma a nesla na rukou malé děcko. Po několika minutách dáma rychle povstala a požádala sousedku svou paní Reardonovou, aby podržela na chvilku její děcko, ona že musí jíti za jistou příčinou do vedlejší místnosti. Přání její bylo vyplněno a paní Reardonová chovala a konejšila děcko jak nejlépe mohla. Minuty se ale prodloužily na hodinu a dáma v černém pořád se nevracela. To už bylo trochu podezřelé. Obě paničky oznámily své dobrodružství předsedícímu soudci a ten je [illegible] aby si prozatím vzali děcko domů a jestli se jeho matka nepřihlásí, že se o něj úřady postarají. Dítě oblečeno bylo v prádlo a šatečky z nejjemnějších látek.

— Tatáž jednoduchým ale trochu ukrutnějším způsobem zbavila se zde jedna nobl panička svého děcka. Jmenuje se Davidsonová a je dcerou bývalého soudce Baldwina od vyššího soudu v New Jersey. Před 6 týdny slavila s nynějším chotěm svým veselku ale už po delší dobu cítila se býti matkou. Mladý párek zaopatřen hojně penězi vydal se na cesty. Před týdnem navrátili se z jihu do New Yorku a ubytovali se v hotelu [illegible]. [illegible] Paterson [illegible] Davidsonova [illegible] Koroner [illegible] Ani přiznání se Davidsonova ani vysoký honorář $2000 nemohl [illegible]. Patrně že vysoké postavení všech viníků zachránilo je před trestem.

— Brooklynský most, na nějž vydáno už bylo 14 millionů a jehož úplné dostavení je pořád ještě v mlhavé dáli, zavdal podnět k prudké kontroversi mezi stavební komisí. V poslední schůzi tohoto sboru navrhovali mayoři měst New Yorku a Brooklynu, kteří jsou jeho členy ex officio, aby vrchní inženýr Roebling byl z úřadu toho propuštěn, poněvadž pro nemoc není mu možno na stavbu dohlížeti a tím ji velmi zdržuje. V pondělí bylo většinou rozhodnuto aby Roebling zůstal v úřadě. Týž se zdržuje už po dlouhý čas v Newportu a na návrat jeho není ani pomyšlení.

— Nenadálé zděšení způsobil pan Hadley, jednatel "Moderation Society" sdělením, že pivovárečná firma Gluck & Scharmann užívá k přípravě piva glukosy. Pan Scharmann je předsedou unie sládků. Tato veřejně tvrdila, že žádný z členů její nefalšuje pivo nějakými přísadami a aby tvrzení svému dodala věrohodnosti vypsala $1000 odměny tomu kdo dokáže opak toho. Pan Hadley hlásí se nyní o odměnu a aby ho nikdo nemohl viniti z vydírání peněz odkázal je hned dobročinným ústavům. Pan Hadley tvrdí že má důkazy po ruce, že 34 sládků z 72 [v New Yorku a okolí] používá glukosu, někteří ale ještě horší přísady.

— Zase jeden veliký novoyorský boháč odebral se do lůna Abrahamova. Byl to bohatý kupec Jesse Hoyt. Zanechal po sobě pouze 18 millionů dolarů. Z ohromného toho jmění odkázal malý pakatýlek jedné západní knihovně. — Je to k neuvěření, jaký počet chová New York millionářů. A jakých. Neuplyne týden, aby nezemřel některý majetník 5, 10 až 20 millionů. Inu ovšem. Vždyť zde také žije asi tři čtvrtě millionu lidí, kteří nevlastní zhola nic. Tím se ta záhadná protiva vysvětlí.

— Zvýšené dráhy zdejší, které spotřebují veliké množství vody za niž musí platiti městu $50.000 ročně, nechávají vrtati u nádraží artézské studně. Při prvním pokusu na rohu ulic Morris a Greenwich dostaly se dělníci už do hloubky 900 stop a tu pokusem se ukázalo, že pramen vydává za minutu 50 galonů vody. To ale ještě nestačí pro každou stanici a proto se vrtá ještě hlouběji.

— Že bezbožnost se každým dnem zmáhá, to se ukazuje stále. Není tomu dávno, co zaveden byl soud pro kostelní zvony mír okolních občanů porušujících a už zase tu byl nový spor. Jeden soused synagogy v 5 ulici mezi avenou B. a C. tak byl pohněván způsobem, jakým vyznávači Jehovy konali svou pobožnost, že jim při otevřených oknech, do modlitebny řval jako raněný tur a všelijakým jiným způsobem je vytrhoval. Předseda té obce podal proti němu žalobu pro neslušné chování, ten ale odpověl podobnou žalobou. Soudce jim poradil, aby napříště obě strany šetřili pravidla slušnosti.

— V pondělí udála se na Staten Islandu veliká krádež. Jeden bohatý občan vyjel si se svou rodinou a zanechal ve své residenci hlídače. Sotva byl 20 minut pryč, přiběhl k domu jakýsi cizinec a sdělil hlídači, že se panstvu porouchal kočár a on (hlídač) aby rychle pospíšil s provazem ku pomoci. Ten nic zlého netuše uposlechl, ale později se vysvětlilo že celá ta povídka byla smyšlénkou. V nepřítomnosti sluhy odcizeno bylo v domě za $15.000 cenných papírů a klenotů.

Z OMAHA, NEB.

Já zdepsaný vzdávám tímto srdečné díky panu J. F. Vosáčkovi, řediteli českého oddělení Hambursko-Americké paroplavební společnosti, za jeho ochotné přispění a poskytnutí prostředků, abych se z New Yorku do Omaha dostati mohl. Zároveň doznávám, že [illegible]

Jan Procházka.

V Omaha, Neb., 18. září 1882.

Na pomník Klácelův.

Řád Bol. Žižkův č. 74 Č. S. P. S. [illegible]

[illegible]

Frant. Hořák, pokladník.